

7.11.80

Uğur Mumcu ve Cumhuriyet Gazetesi aleyhine tazminat davası açıldı

HABER MERKEZİ

Cumhuriyet Gazetesi'nde, Uğur Mumcu imzası ile yazılan bir makaleden dolayı gazetemin sahibi Kemal Ilıcak, Cumhuriyet Gazetesi ve Uğur Mumcu hakkında tazminat davası açarak her iki davalıdan müşterek ve müteselsilen 35 milyon lira manevi tazminat talep etti.

Ilıcak, düzmece suç isnatlarıyla şahsiyet haklarının tecavüze uğratıldığını, asılsız iddialarla ticari itibarının zedelenmek istendiğini, yazara isbat hakkı tanıyarak dava konusu etti. Ilıcak, aynı yazı sebebiyle yazar ve gazete sorumluları hakkında ayrıca ceza davası da açtı.

İlâhî İlkeleri

TDV İSAM
Kütüphanesi Arşivi
No ZE.2652

SAYFA: 6

KOSEBASİ
Ergun Göze

OA

C ağaloğlu Pravdasındaki sütununda O.A. ben Kibrıs'ta iken şöyle yazmış: "Demirel azınlık hükümetinin Kültür Bakanı Koraltan'ın atadığı kişilerin adlarını sıralamakta yarar var: "Tercüman" yazarlarından Kabaklı, Göze; TDK'undan uzaklaştırılan Bayan Korkmaz; tutucu çizgideki öğretim üyelerinden Kafesoğlu, Muharrem Ergin, Kaplan, Bangoğlu, Timurtaş, Güngör vb... İçlerinde şiirden, yazından anlayan bir tek kişi var mı?"

Evet O.A soruyor şiirden anlayan bir tek kişi var mı? O. A. bunu sorabiliyor, yazabiliyor. Belki onu okuyanlar ve bu marazî hale dikkat etmeyenler de var.

Ben kendi ismimi geçiyorum zaten şiirde hiç bir iddiam yok, başka sahalarda da. Ama bilirim ki, benim amatör şiir severliğimin zekâtı bile O.A. gibilerinin cüce idrâklerinin fevkindedir.

"Cüce idrâk" dedim. Hakaret mi ettim? Hayır, yahut evet hakaret ettim, ama idrâke hakaret ettim. Çünkü birazcık idrâktan nasibi olan kimse, ne kadar cüce bir nasibi olursa olsun, kalkıp da Türkiye'ye "şiir tahlilleri" tarzını getiren ve "deneme" şeklinin en güzel örneklerini veren ve hattâ seviyelerinin tamamını yitirmemiş solcuların biraz kaygı dolu olsa bile saygısız kazanmış olan Mehmet Kaplan'ın içinde bulunduğu bir listeye bakıp da "şiirden, yazından anlayan bir tek kişi var mı?" diye sormaz. Hele bunu yazıp vesika halinde tarihin ellerine teslim etmez.

Kabaklı Hoca'yı anlıyorum. O. A o'nu kiskanıyor. Aralarında davalasmalar da oldu. Ama adım gibi biliyorum ki, daha çok Kabaklı Hoca'nın mekteplerimizde klâsik hâle gelen ve O.A'nın boyunu aşan kitaplarını kiskanıyor. Ve O.A'ya insan kendisi için cevap vermez. Fakat İbrahim Kafesoğlu, Muharrem Ergin, Timurtaş, Korkmaz ve Erol Güngör gibi üniversitemizin yüz akı profesörleri için "tutucu çizgideki" profesörler diye hakaret etmesine ve 3-5 genci kandırmasına göz yummak da mümkün değildir.

Evet bunlar tutucudurlar. Devleti, milleti, vatamı, orduyu ve manevî değerlerimizin korkunç bir inkâr, ifsat ve imha fırtınasına karşı bağı açık serdengeçti tutucuları... Ve asıl O.A'yı sinirlendiren de bu ya. Zavallı O.A. Evet O.A'nın kalkıp da rakı için keçinin arslanların karşısına çıkması gibi idrâkinin çok üstünde bir seviyeyi teşkil eden insanlara saldırmaları patolojik bir durumdur ve bu patolojik durumu bir trafik levhası ile ifade etmek istersek "Bakırköy'e gider" diye hususi bir işaret ihdas etmek lâzım gelir.

H oş Babiâlidir burası.

Bu yokuştan kimler gelmiş, kimler geçmiştir. Bu yokuş böyle kurulmuş. Ananesinde ve kaderinde var. Evet şairlikle bir alâkam yok ama, aklıma Ziya Paşa'nın bir beyiti geldi. Çok meşhur bir beyit. Hatta O.A. bile duymuştur bunu. Ama bir de benden duysun. O.A'nın bendeki çağrışımdır bu...

"Bulundum ben dahi dartüşşifayı Bab-ı âlide
Felâtunu beğenmez anda çok divâneler gördüm."

Rahmetli Ziya Paşa o zamanki hükümetin bulunduğu Babiâliyi tımarhaneye benzetiyor ve orada büyük Yunan Filozofu Eflâton'u beğenmeyen divâneler gördüğünü söylüyor. Bugün Babiâli'de hükümet yok ama, o Eflâton'u beğenmemek ananesinin bugünkü Bab-ı âlide devam ettiricisi O.A'dır. Ziya Paşa, Eflâton'u beğenmeyen divâneleri görmüş, biz de Kaplan'ı, Timurtaş'ı, Kafesoğlu'nu, Ergin'i, Güngör'ü beğenmeyen O.A'yı gördük. Bilmem ki bizim kaderimiz mi, Bab-ı âli'nin kaderi mi?

Gazetecilik mesleğine dair

(Baştarafı 1. Salıfede)

"Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'na dair Ankara'da cereyan eden müzakerelerin tafsilatını biz de hayretle, hüzünle hattâ dehşetle okuduk; ilâhî, zavallı Anadolu'nun mukadderatı ne yaman ellere düşmüştür, ne Yunan'a ne de başka bir düşmana hacet yok, bu devleti kökünden sarsmak, bir milleti adeta peşirerek etmek için, bu kafalar kâfidir."

Ali Kemal-Peyamı Sabah 11 Aralık 1921

Buna mukabil Tasvir-i Efkâr, İkdâm, Yeni Dünya, Vakit, gazetelerinde, halka Mustafa Kemal'in çevresinde toplanılması telkin ediliyor, işgal altındaki topraklarımızı ancak savaşarak geri alacağımız söyleniliyordu:

"Mütarekenin başından beri bu millete kayıtsız şartsız dayanmak ve beklemek tavsiye edenler, vücuduna vurulan her zinciri hürmete yakın bir itaatle öp diyenler var. Bu nasihatlere göre millet yorgundur, herşeyden evvel huzur ve rahata muhtaçtır, yatağını bir zindana bile koysalar, eyvallah desin ve uzansın! Zira bunu söyleyenlerin rahata ihtiyacı vardır. Ve millete huzur ve sükûnu öğütlemenin manası şudur: "Aman gürültüyü kesiniz, uykumu kaçırıyorsunuz, rahatımı bozuyorsunuz. Siz susun da benim kulağım dinç olsun! Şöyle bir köşede kendi işim gücümle meşgul olayım, paramı kazanayım, çocuk çocuğumla yan gelip oturayım.."

6 Şubat 1921 (İkdâm)

Yakup Kadri Karaosmanoğlu

Y anış teşhis koyanlar, Refi Cevatlar, Refik Halitler 150'lik listede yer alarak, yurt dışına sürülmüşler; Ali Kemal de sonradan hatasını kabul etmesine rağmen İzmir'de linç edilmiştir. Velid Ebuuzziya gibiler ise daha birçoklarıyla birlikte, haklı bir davayı desteklemenin şerefini paylaşmışlardır

Gazetecilik, bugün olduğu kadar yarınki nesillere karşı da sorumluluk demektir. Şimdi Konsey ve hükümet, memleketimizin istikbaliyle ilgili fevkalâde önemli kararların arefesindedir. Anayasa ve Seçim Kanunlarındaki değişiklik, yargı organları ve derneklerle ilgili düzenlemeler, yarın Türkiye'nin temel taşlarıdır. Müesseselere ve kanunlara işlerlik kazandırarak ülkemizi çalkantılardan kurtarmanın mümkün olduğunu söyleyen bizlerin en büyük arzusu huzurlu ve istikrarlı bir Türkiye'de haklılığımızın delillerini görmektir. Yeni yönetimin başarısı, yıllardan beri savduğumuz bir davanın başarısını teşkil edecektir.

Gözyaşı, kan, dert ve ızdırap pahasına ele geçen bir fırsatı, benzerlerini tekrar yaşamamak için, iyi değerlendirelim. Esas gayeden sapmadan, kırgınlıklar ve kızgınlıklar yaratmadan atılacak her adım "itidal ve muvazene rejimi" olarak tarif edilen demokrasi yolunda, ülkemize, büyük mesafeler kazandıracaktır.

Türkiye'nin geleceği ile ilgili önemli kararların arefesinde, gazeteciler ağır bir mesuliyet altında bulunuyorlar: Bugünden yarına uzanan en doğru çizgiyi bulmak ve tarihin aynasında mahcup düşmemek.

(Devamı Sa. 10 Sü: 1 de)

na patlayıcı madde atıldı.

Gazetecilik mesleğine dair

NAZLI İLİCAK

Her gazete ve gazeteci kendisinden sonraki nesillere bir fikir demeti, bir inanç dünyası bırakır. Yazar, yıllar yılı bir davayı savunmuş, belirli bir iddianın sahibi olmuş ve o iddiayı gerçekleştirmek için mücadele vermiş kişidir. Olaylara süratle teşhis koymak, bunları maddi ve manevi baskılardan azâde kalarak yorumlamak ve okuyucusuna doğru bildiğini telkin etmek her kalem sahibinin vazifesidir.

Bir gazeteci için en büyük mükâfat, bugün aldığı alkışlardan ziyade zaman içinde haklı çıkmasının vereceği hazdır...

"Mütarekede Yerli ve Yabancı Basın" başlıklı kitapta, çeşitli gazetelerden derlenen makaleler bulunuyor. Kimisinde milli mücadele aleyhinde söylenmedik lâf kalmamış,

kimi Mustafa Kemal'i samimiyetle desteklemiştir.

Alemdar, İkdâm, Peyam-ı Sabah gazetelerinde, Refi Cevat, Refik Halit, Ali Kemal Beyler, Mustafa Kemal'in ve milli mücadeleden en amansız muhalifleri:

"Hâlâ idrak etmek istemiyorlardır ki, Harekâtı Milliye namı altında döndürülen bütün o karışık dolapların maksat ve gayesini artık bilmeyen kalmadı. Neler yapıldığını ve yapılmakta olduğunu da artık kör gördü, sağır, işitti..."

20 Ocak 1920 Alemdar (Refik Halid-)

"El'aman Kuvai Milliye'den, halk Kuvai Milliye ile beraber değildir. Harpten bıkmış ve hakkının galip devletler tarafından tasdik edilmeyeceğinden emin olarak sulha susamıştır."

Alemdar 7 Nisan 1920 (İmzasız yazı)

(Devamı Sa. 10 Sü. 1 de)

2. 11. 80

NAZLI HANIMEFENDİYE

Tercüman Gazetesi'nin hanımefendi yazarı, Nazlı Hanım, yine bana sataşmış, durmaktadır. «İyi bir aile kızı» olan Nazlı Hanımefendi'ye bu «Üslubu» hiç yakıştıramıyorum.

1 — İllıcak'ın «Ustalar» diye sunduğu, Metin Tokar ve Bedii Faik, geçmiş dönemlerde, İllıcak'ın babasının da aralarında bulunduğu DP'ye ağız dolusu küfürler ederlerdi. Acaba bu «Ustalık» bu yayınlarından mı ötürüdür?

2 — Kabaklı Efendi'nin «Ustalıkı» Büyük Atatürk'e dil uzatmasından mı kaynaklanıyor? Bunu da öğrensek diyorum.

3 — Nazlı Hanımefendi, eşinizin ortakları, «Abduruh'lar, Moreno'lar, Mitrani'ler, Camcıyan'lar, Susam'lar»dan hiç söz etmiyorsunuz.. Mıgırdıç Şellefyan ile eşinizin iş ilişkilerinden de hiç söz etmediniz. Bu konuları da bir lütfetseniz, diyorum.

4 — Kardeşinizin kurucu ortağı bulunduğu Çavuşoğlu — Kozanoğlu firmasının Pendik liman inşaatındaki yolsuzluk dosyalarından da söz açsanız, ne güzel tartışırız sizinle, böyle küfürlere başvurmayın, bu küfürler «Aile terbiyenize» aykırıdır. Yapmayın, olmaz mı?

5 — Gazetenizin kuytu bir köşesinde laf gevelen ve bir zamanlar devlet kurumlarında aylığa bağlanan yazarınıza da söyleyin, biraz daha açık konuşsun da onunla da hesaplaşalım, olmaz mı?

6 — Az kalsın unuttuyordum: Silah tüccarlarınca satın alınan Hachette'nin Türkiye temsilcisi kimdi? Bir de bunu lütfetseniz, diyorum, okuyucular merak ediyorlar da...

Nazlı Hanımefendi, «İyi bir aile kızı» böyle yapmaz! Küfretmeyin, gelin, yazdıklarımıza yanıt verin; veremiyorsanız, yalnızca oturun, aman hanımefendi, yapmayın, ayıp oluyor, ayıp, aile terbiyenize yakıştıramayız!..

TÜRKİYE CUMHURİYET

TOVİSAM
Kütüphanesi Arşivi

No 25. 2658

27.12.80
22.12.80

NOT: Babiâli'nin herkese yılışan, yılışıp da seviye kazanmak isteyen bir soysuz tipi var.. Nerede itibarlı isim görse yakasına yapışır, elinin karasını ona buna çalmak ister. Bizim yokusun üç önemli yazarı değişik tarihlerde usta kalemleriyle bu Minder Komigini cevaplandırmışlardır.

METİN TOKER (24 Şubat 1980)

Bakınız, kriptoloğunu kendisi de kabul eden biri, kendilerine karşı "Kriptolar, siz ihtilal istiyorsunuz" suçlaması yapıldığından yakınarak ne diyor:

"Hayır, biz ihtilâl istemiyoruz. Ya, ne istiyoruz? Önce ilke sorunlarının hiçbir düşünce yasağı olmadan, sağcısıyla solcusuyla, liberalist ve Marksisti ile açıkça tartışılmasını istiyoruz. Bunun içindir ki herkese söz ve örgütlenme özgürlüğü getiren burjuva demokrasilerini istiyor ve savunuyoruz. Anayasal düzenin en içten ve yürekli savunucuları bizleriz." (Bk. "Cumhuriyet", 19 Şubat 1980).

Bunların düşüncelerine ise kimler karşı çıkıyormuş?

"Bizim düşüncelerimize karşı çıkanlar ise tepeden inme faşizmin göbek taşında caka satıp Anayasa değişikliklerini savunular" dır.

Şimdi bir de, bu gerçek "tepeden inme"nin, 12 Mart'ta gelenlerin kendi "tepeden inme"leri olduğunu sanmanın şaşkınlığı içinde yazdığını okuyalım:

"Halk Partillerin, Adalet Partillerin, Güven Partillerin, Demokratik Partillerin bir daha dönmek üzere Türk siyasi hayatından atılmalarını istiyoruz. Ordunun bildiri Türkiye için yeni bir yol açmıştır. Bu yolda siyasi partilerin kirli izlerine rastlanmamalıdır. Açıkça suçluyoruz: Orduyu böyle bir bildiri yayınlamaya zorlayan siyasal koşulları bugünkü siyasal partiler yaratmışlardır. Bu düzenin sorumluları mutlaka yargılanmalıdır. Kafalarında seçim sandığı taşıyan namussuz politikacılar! İktidarınız son bulmak üzeredir." (Bk. "Devrim", 16 Mart 1971).

Al o yazıyı, al bu yazıyı, çarp adamın yüzüne!

Yapamazsın ki... Çarpamazsın ki...

Adam yüzü..

BEDİİ FAİK (25 Mayıs 1980)

Bir okuyucum eksik olmasın kesip göndermiş de haberim oldu. Meğer, solun yeni açmış güllerinden biri, orağı ile çekicini kaptığı gibi, benim eski yazılarımı didiklemeyle iş edinmemiş mi?..

Bu nevezuhur Kızıl Toraman, fikir inkarcılıklarını araştırmaya pek mi meraklı?..

Hemen yazdığı gazetenin İkinci Dünya Savaşı içindeki ve sonundaki sayılarını karıştırın, yeter!..

... Yarabbi sen aklımızı koru!..

Mevlâna, Mesnevinin bir yerinde, bir idrar birikintisinin üzerinde yüzen saman parçasına konmuş bir sineği anlatır. Sinek, altındaki saman çöpünü koskocaman bir gemi, o sidik birikintisini umman ve kendisini de kaptan sanmaktadır..

Koca Mevlânâ'nın kendi durumlarını idrakten âciz biçareleri tarif ederken verdiği bu örnek, meğer Mesneviden çıkıp, bizim Babiâliye atlayıvermiş de, haberim bile olmamış!..

AHMET KABAKLI (20 Aralık 1980)

—Bu Sovyet köpeklerinin ihtisası filan yok. Genel köpek bunlar, yani umumcu köpek. Bütün rezillikleri yaptırırlar bunlara. Sırasında eşkiya kışkırtır, efendi adamları hedef gösterirler. Daha olmadı gammazlık yaptırır, göze girmesini sağlarlar. Çizme bile yalatur, palaska okşatırlar. İt aklına bakmadan devlet yetkililerini aldatmaya kışkırtır, yalan-yanlış ihbarlar, doktrin, taassup bezirganlığı yaptırırlar. Sovyet işi dedik ya!.. Rusların her şeyleri ileri; köpekleri bile hem azgın hem hünerli..

—Essah söyledin hemşehrim, Alman köpekleri bir şey değilmiş. Bu cinssiz, soysuz, tipsiz umumcu Moskof köpekleri, fennin son icadı harikalarmış..

26.12.80 Nazlı

EVET HAYIR

OKTAY
AKBAL

27.12.80

Bir Gazete
ve Yazarları...

Sağcı bir gazete patronunun eşi, Bayan Nazlı İlicak «Danıştay ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi» diye bir yazı yazmış... Kimbilir neler demmiştir? Danıştay konusunda, Orta Doğu Teknik Üniversitesi konusunda bu bayanın ve gazetesinin düşünceleri herkesce biliniyor. Onlara göre zararlı kurumlardır Danıştay, Üniversite gibi yerleri. Ne zaman ki böyle kuruluşların içine; ya da başına kendi yandaşları sızarlarsa, ele geçirirler, o zaman Bayan İlicak ve takımı sevinc çığlıklar atarlardı. Şimdiki Atatürk'e devrimine, ilerici görüş ve düşüncelere, bilimsel verilere, yansız tutumda görev yapanlara düşmandırlar..

İşte Bayan İlicak da böyle bir yazısından ötürü Adalet önüne götürülmüş, orada suçlu görülmüş, dokuz ay hapse mahkûm olmuş... Davaya Yargıtay'a gitmiş, oradan bilmem hangi nedenle yeniden mahkemeye dönmüş. Mahkeme, Zeytinburnu Toplu Basın Mahkemesidir. Bir kez daha yargılanmışlar gazetecilik heveslisi bu bayan, ilk kararlarını yinelemişler, 'temyiz yolu açık olmak üzere' yeniden dokuz ay hapse mahkûm etmişler...

Adaletin işine karışılmaz. Türk yargıçlarının her türlü etkiden, korkudan uzak kalarak kutsal görevlerini sürdürdükleri bilinen bir gerçektir. Bayan İlicak'ın gazetesini bu mahkûmluk kararını ilk sayfada bildiriyor. Bir de renkli resim var, yargıçların resmi... Alttta Zeytinburnu Toplu Basın Mahkemesi başkanının ve üyelerinin adları bildirilmekte... Diyeceksiniz ki ne var bunda, haberi veriyor, yargıçların adlarını da yazmak yasak mıdır? Değildir elbet, ama bu gazetede bir mahkemenin kararı daha var, solcu eylemcileri mahkûm etmişler. Orada da resim var, ama yargıçların adlarını yazmak gerekliliğini duymamış. Zaten hiç bir zaman duymazlar böyle bir şeyi... Patronun eşi hapse mahkûm edildi mi, o mahkemenin yargıçlarını resimlerle, adlarıyla bir bir kamuoyu önünde 'teşhir' etmeye kalkışıyor... Böyle bir davranışın hangi anlama geldiğini bilmemeye, anlamamaya olanak var mı?

*
Bu sağcı gazetenin ilginç yazarları vardır. Bunlara yazar demek, gerçek yazarlara karşı ayrıyor, ama ne yapalım eline her kalem alana «yazar» denilmeye başlandı. Üstelik de bu kişiler birer köşe bulmuşlar bu gazetede, yıllardır Türk toplumunu Atatürk devrimine yüzde yüz ters bir yola çekmek için uğraşır dururlar. Bir bakarlarsa hava uygun, ver yansın ederler Atatürk'e, devrimine, ileri atılımlarına... Bir bakarlarsa Atatürk'ü görmek zamonidir, başlıklar sahte yazılara, iktidarda bulunan Atatürk'çülerin hoşuna gidecek yalan yanlış övgülere... O sütunlarda neler yazdıklarını, Demirel - Erbakan - Türkeş iktidarlarında, Türkiye'de bir gerici dikta yönetiminin kurulması için nasıl caba harcadıklarını, yeri gelince yine aynı yolun yolcusu olacaklarını kimse görmez, bilmez sanırlar...

*
Bu gazetede «Cumhuriyet» okurlarının çok iyi tanıdıkları bir Kabaklı vardır. Bir Göze vardır, daha başkaları vardır. Geçen gün okudum yeni çiziklerini... Bay Kabaklı fino'ları, kamo'ları anlatmaya kalkışmış. Buyruk olarak yazı yazan, «ihbar» eden «köpekler»in kimler olduğunu, onları nerde aramak gerektiğini biz çok iyi biliriz. Atatürk'ü kamuoyu da bilir. Varsın Ecce-ruf, Mumyacı, Somuncu, bilmem ne bal diye sayıklasın dursun!... Bay Göze'nin de «OA» diye bir yazısını okudum geçen gün. O da bana satmış... Şiirden anlamadığını açıkça söylüyor, ama Kabaklı ve Kaplan anlamış, onları savunuyor! Kabaklı'nın benim boyumca «eser»i varmış. Actım Yazarlar Sözlüğünü, baktım kaç «eser»i var diye! «Müslüman Türkiye», «Mabed ve Millet» adı kitapları —ki bunlarda Kabaklı'nın Atatürk Cumhuriyeti, Atatürk ve devrimi konusundaki ilginç, bugün yinelenememesi istemediği düşünceleri yer almaktadır— dışında üç kitabı daha var. Bay Göze açsın bu sözlüğü, görsün, insan boyunca kitabı kim yazmış?

Bay Göze'nin yazısına yanıt vermeye değmezdi. Bir iki yanışı düzeltmek istedim. Bay Kaplan'ın «Şiir Tahilleri» diye bir kitap yazdığını, böyle bir profesöre «şiiirden anlamaz» demenin doğru olmadığını söylüyor. Bay Kaplan'ın ben de eskiden gerçekten şiir sever, şiir nedir bilir bir kimse sanırdım. Ne zaman ki «Şiir Tahilleri» yayınlandı, o zaman anladım ki şiiri sevmiyor da, anlamıyor da... Behçet Necatigil'i «Marxçı bir «sair» sayan, «Market Şiir» diye bir tanımlama yapan kişiyi «şiiirden anlamıyor» diye bilir misiniz? Daha çok şey yazacak. Ama değmez, böylelerine daha çok değer veremeye değmez.

GÖZLEM

UGUR
MUMCU

İlan
Soygunu...

28.2.79

Adamin beş - on yıl önceki halini anımsıyorsunuz. Bir gazetede muhabirdir. Ellne geçen parayla zarar görmektedir. Arkadaşlarından sık sık borç aldığını bilirsiniz, simit - ekmekek yediği günleri anımsarsınız.

Aradan geçen zaman, bu yoksul muhabiri bir gazete sahibi yapmıştır. Şu ya da bu yolla bir gazeteyi ele geçirdin mi artık karada ölüm yoktur. Gelsin resmi ilanlar; bir de sırtını iktidar büyüklerine dayadın mı, tamam; artık köşeyi dönmüş, milyonlar arasına katılmışsındır.

Hükümetin Basın İlan Kurumu'yla ilgili olarak hazırladığı yasa gücündeki kararname, bu gibi «türedi zenginliklere» son verme amacını güdüyor. Artık resmi ilanlar, adları - sanları duyulmamış, resmi ilan almak için çıkarılan gazete sahiplerine «bahış» gibi dağıtılmayacak...

Adlarma «naylon basın» dediğimiz bu tür gazeteler, devlet eliyle fert zenginleştirme politikasının basına yansımış canlı örnekleridir...

Türkiye Gazeteciler Sendikası Genel Başkanı Oktay Kurtbâke, TGS Ankara Şube Başkanı Yılmaz Gümüşbaş, Çağdaş Gazeteciler Derneği Başkanı Yılmaz Ateş, yaptıkları açıklamalarda bu soyguna karşı çıktılar. Bu yolla zengin cimş gazeteçiler ise, bu kararnamenin basın özgürlüğüne indirilmiş bir «darbe» olduğunu yazdılar, söylediler! Eee, çıkar kağısı; söylerler.

Elimde bir küçücük inceleme var. TGS Ankara Şubesi yayıncısı; hazırlayan Turhan Salman, incelemenin adı «Naylon Basın ve İlan Yağması, Bizim Hikâyemiz»... Bu kısa incelemede, resmi ilan yağması, bütün incelikleri ve ilginç öyküleriyle bir bir anlatılıyor. Bu incelemeden öğreniyoruz ki, bu gazetelerde muhabir olarak gösterilenlerin bir çoğu, başka işlerle uğraşan insanlardır. Gazete sahipleri, gazetecilikle uzaktan - yakından ilgili olmayan ev kadınlarını bile gazete kadrolarında göstermişler; neden? Çünkü, gazetelerin resmi ilan almaları için belli sayıda kadroya sahip olmaları gerekiyor. Alan razı veren razı.

TGS Ankara Şube Başkanı Yılmaz Gümüşbaş'ın «naylon gazete» sorunu ile ilgili açıklamasında şu gerekçeler yer alıyor. Aktarıyorum:

— 1962 yılında, yeni basın ilan yasaasının yeni uygulanmaya başladığı yıllarda Ankara, İstanbul, İzmir gibi üç büyük kentimizde yayınlanmakta olan günlük gazete sayısı 40, bunların aldıkları toplam resmi ilan miktarı da 15 milyon 857 bin 560 liradır. Bu toplam ilan gelirinden Ankara'da yayınlanmakta olan 12 gazete, 490 bin 85 lira, İstanbul'da yayınlanmakta olan 22 gazete 369 bin 464 lira, İzmir'de yayınlanmakta olan 6 gazete ise 305 bin 53 lira pay almaktadır. Bu üç büyük kentimizde toplam 40 gazetenin payına düşen ortalama ilan geliri 369 bin 439 liradır.

— 1977 yılına gelindiğinde, yani her şey gibi, Basın İlan Kurumu'nun da yazlaştırıldığı yıllarda, Ankara'da yayınlanan gazete sayısı 24'e, İstanbul'da 34'e çıkmış, İzmir'de ise yine 6 olarak kalmıştır. Ancak ilan gelirlerindeki artış, ilk yıllara oranla astronomik bir rakama, 202 milyon 429 bin, 318 liraya ulaşmıştır. Bu ilan gelirinden Ankara'daki gazetelerin aldıkları pay, 73 milyon, 441 bin 726, İstanbul'dakilerin 108 milyon, 672 bin 760, İzmir'dekilerin ise 20 milyon 314 bin 832 liraya ulaşmıştır. Gazete başına düşen yıllık ilan geliri Ankara'da 3 milyon altmışbin yetmişbir, İstanbul'da 3 milyon 195 bin 257, İzmir'de ise 3 milyon 385 bin 805 liradır. Yine 1977 yılında, bu üç büyük kentimizde yayınlanan günlük gazete başına düşen yıllık ilan geliri 3 milyon 213 bin 711 liradır...

TGS Ankara Şube Başkanı Yılmaz Gümüşbaş, bunları anlattıktan sonra şunları söylüyor:

— İstanbul'da yayınlanmakta olan Hürriyet, Milliyet, Tercüman, Günaydın, hiç değilse, bayilerde aranınca bulunan Dünya ve Son Havadis gazeteleri 1977 yılında 108 milyon 672 bin 760 liralık ilan payından sadece 41 milyon 420 bin 164 lirasını alırken, «bizim yokuşun», yani Bab-ı Ali'nin dışına ender hallerde çıkan ve toplam trajeleri yukarıda belirttiğimiz gazetelerin yarı trajini bile bulmayan 57 gazete, 67 milyon 252 bin 596 liralık resmi ilan almışlardır...

Resmi ilan almak için çıkan gazetelerin adlarını saysak, inanın bize, bu gazete adlarının birçoğunu ilk kez duymuş olacaksınız. Bunların içinde sağcı var, solcu var, ortacı var. Bunların hepsi, devlet kesesinden «milli birlik ve beraberlik ruhu içinde» paralar alıp, milyonlarımız arasına katılıyorlar.

Yetsin bu soygun artık...

Bir Bayana Yanıt

OKTAY AKBAL

Evet
Hayır

Yunan bayrağını İzmir'e kendi eliyle çeken, 27 Mayıs'tan sonra Yüksek Adalet Divanı'nda 'anayasayı çiğnemek suçuyla hapse mahkûm olan bir DP'li bakanın kızı, sağcı bir gazete patronunun eşi olmaktan öte hiç bir niteliği bulunmayan bir bayan bu sütuna bir mektup yollamış. Yayınladığımız bu mektubu okudunuz mu bilmem? Bir gazete patronunun eşi olmak, bir bayanı, yazar, politikaçı, yurt ve ulus sorunlarında söz sahibi kılmaz, ama bu bayan her gün kalemi eline alıyor -bir söylentiye göre de bu bayanın imzası altında bir başkası aynı işi yapıyor-, en ilkel bilgilerle, en ilkel bir mantıkla, en ilkel bir anlatıyla 'birşeyler' çiziktiriyor. Amaç kısa zamanda ünlü biri olmaktır. 'Cumhuriyet' yazarlarına sık sık sataşması da bizim yazarlarımızda adını geçirterek aydın kamuoyu önünde de kendini tanıtmak istediğinden geliyor. Böyledir yazı heveslileri, anamal güçlerine de sınırlarını dayadılar mı üç beş günde kendilerini en yetkili, en ünlü, en değerli bir yazar saymaya başlarlar. Herkes de öyle sayсын isterler!

Bu bayana yanıt iddialarını ispat edilebilir. Ama «Şerhli bir yazar iddialarını ispat eder» demiş. Neydi benim söylediğim? Bu bayan, Ecevit'i, Muçibül Rahman'a, Butto'ya, Bandaranaike'ye, Gandhi'ye benzetmiş, bu kişilerin yazgılarıyla Ecevit'ininki arasında koşulluk kurmuş, der ki bak Butto asıldı asılacak, Rahman ise halk tarafından linç edildi, ötekiler de en kötü durumlara düştüler, sen de gideceksin 'halkın hislerini sömürerek iktidar olanların sonu acıdır, ölümdür!'. Bu bayanın yazısından çıkan anlam budur. Hayır, öyle dememiş, Ecevit'e gözdağı vermiyormuş, bir benzerliğe dikkati çekmişmiş! Benim de dediğim buydu. Once Butto, Rahman ve Ecevit'i aynı -his sömürücülüğünde- yanyana getir, o asılıyor, bu linç edildi diye gözdağı ver, sonra da 'hayı ben öyle demedim' del Yazıkların ortada!... Şerhli kişiler sonradan 'ben öyle demedim' diye yan çizmezler... Gözdağı verip ardından aşağıdan almak bir yazarlık heveslisini 'sizin düşüğünüz duruma düşürür, her zaman böyledir!

Bu bayanın mektubunda kara harflerle dizilmiş bir bölüm var. Okuyan sanır ki 12 Mart günü, ya da onu izleyen günlerde o satırları ben yazdım. Hayır, bu bayan kendi kendine uydurmuş o sözleri. Koleksiyonlar ortadadır. Bir yazarca, kaleminden çıkmayan satırları öne sürerek 'bunları sen yazdın' diye saldırmak övünç veren, şerhli bir çaba mıdır?

Bu bayan babası için de, Yassıada Mahkemesinde aldığı mahkûmiyet onun şerhli mazisine eklenen bir dürüstlük belgesidir' diyor. Buna göre Yüksek Adalet Divanı önünde Anayasa'yı çiğnedikleri için hapse mahkûm olanlar, idam edilecekler, 'dürüstlük belgeleri' de ödüllendirilmişlerdir! Başka bir mahkemece idam cezasına mahkûm olan Deniz Gezmişler, Talat Aydenirler de birçoğlarının gözünde başka bir 'dürüstlük belgesi' almış sayılmazlar mı? Yüksek Adalet Divanı'nın ya da başka mahkemelerin kararları arasında niye 'ayırım yapıyor? Yazarlıkta en önemli nitelik, tutarlılıktır. Baban, kardeşin, yakının, kendi siyasal yandaşın oldu mu başka türlü düşünceksin, olmadı mı daha başka türlü!

«Düşük tirajlı yazarım, büyük tiraja çatarak okuyucu kazanmak istediğim... Once şu cumlenin Türkçe açısından bozukluğuna dikkati çekerim! Düşük tirajlı yazar, yani ben, büyük tiraj da, o, bu bayanı! Begendiniz mi? Otuz yıldır yazar, kırk kitap yayınlamış bir kalkacak bu yazarlık heveslisi patron eşine sataşarak ün kazanacak, gazetesine okur kazandıracak öyle mi? Buna herkesten önce bu bayanın gazete patronu eşi gülecektir.

Benim kişiliğim ortada, kendi kişiliği ortada. Yazıklarınız da ortada. Yuçamımız da ortada. Ben kırk yıllık bir yazarlık uğraşından bu güne gelmişim O DP'li bakan babasının evinden sağcı bir gazete patronunun kendisine açtığı sütüna tepeden inerek konmuş. Aradaki ayırımı Babıdü'nün çileli yaşamından geçerek bugünkü gazete patronu daha bir sürü si'hetin de ortacı, sahibi durumuna gelmiş, ama ne de olsa eski gazetecilik günlerini unutmamış, sayın eşine sorsun, o anlatır kendisine...

...1924 Anayasası çizgisinde ve tek parti döneminde çıkarılmış olan orfi idare Kanununa oranla daha özgürlüğe, daha demokratik bir sükuyönetim yasası umanlar, bekleediklerini, bulamamışlardır. Gelen yasa-

menin elinde toplandıgı göstermez (Kapani, M. I. dinaires de l'exécutif et de crise nationale, Ce -Sükuyönetim rejimi, lara özgü, geçici bir rejim

Yağmaya Son...

OKTAY AKBAL

Evet Hayır

«Bugün Türk basını bir kanser gibi sarmış bulunan naylon gazeteleri, yani 50 adet basıp da binlerce satılmıyormuş gibi gösterilen ve bunun karşılığı devletten resmi ilan ve indirimli kağıt yolu ile milyonlarca lira alan adlarını bile duymadığınız kadrosuz gazeteleri, aynı matbaada bir gazete dizdirip isim değiştirerek kendisini birden çok gazete sahibi gösteren ve her biri için devletten ayrı resmi ilan ve ayrı kağıt yardımı alan naylon gazete sahiplerini, basın dünyamızdan atacak her türlü girişimi TGS olarak daima destekleyeceğiz. Ancak bu kararnamenin Basın İlan Kurumunu naylon gazete sahiplerinin egemenliğinden kurtarıken siyasal iktidarın egemenliğine sokmamasını da diliyoruz.»

Türkiye Gazeteciler Sendikası Genel Başkanı, arkadaşımız Oktay Kurtbake böyle konuştu geçen gün...

«Naylon Gazete» ve «Naylon Gazetecilik» çok verimli bir iştiir. Herkese göre değil Dümanini çeviren, «köşeyi dönmeyeni» bilenler için kolay bir gelir kaynağı... Bir gazete imtiyazı alacak, altı sayfalık sözüm ona bir gazete çıkaracak, yasadaki gerekli gösterilen kadroyu da eş dost, akraba, çocuk çocukla dolduracak; hepsine aylık veriyor gibi bordrolar hazırlayacak; bir süre dayanacak, bir kaç yüz bin lira harcayacak, sıran gelir gelmez de Resmi İlan alma hakkına kavuşacak! Bunun yanısıra indirimli kağıt tahsislerine konacak! Bir kaç yüz gazete basarsın, beş, on bin baskısı gibi gösterirsin, elinde kalan kağıdı da karaborsa fiyatına başkalarına satarsın! Devlet bütçesinden de, yani hepimizin sırtından, her yıl iki-üç milyon liraya da ayrıca konarsın! Nasıl, «tatlı kara» getiren bir iş değil mi?

Gözler önünde olup bitiyor bunlar... İlik kez söylenen, yazılan bir konu da değil. Kendi payıma ben, yıllardır yazıp durdum, bu açıkgozce çıkar sağlama yolunun kapatılmasını... Sonuç yok!... Ama bütün yakınmalar, yazılar, söylentiler, gerçekler; sonunda Basın İlan Kurumu'nun yeni bir düzenlemeye geçmesi yolunda ileri adımlar atılmasını sağladı. Turizm ve Tanıtma Bakanlığı, basın örgütlerinin, aydın kamuoyunun desteğiyle yıllardır bir türlü çözülmemeyen bu kördüğümü artık çözmek üzere. TGS Genel Başkanının verdiği adla «naylon gazete» adı verilen bu utanç verici çıkar kapsının yasal yollardan önlenmesi gerekmektedir. Bu konuda geç bile kalmıştır.

Basın İlan Kurumunun 1977 Yılı Yönetim Kurulu Faaliyet Raporunda okuduğuma göre, İstanbul'da kırk, Ankara'da 27 gündelik Türkçe gazete yayımlanmaktadır. Akıl-lara durgunluk veren bir sayı! İstanbul'da 40, Ankara'da 27 gündelik gazeteyle gerek var mıdır? Hangi ülkede bu denli çok gazete çıkar? Paris'te, Londra'da, Roma'da, New York'ta bile bu kadar çok gazete yoktur? Şimdi size Ankara'da, İstanbul'da çıkan gazetelerin adlarını sayın desem ne yanıt verirsiniz? İstanbul'dan hadi hadi yedi, sekiz, Ankara'da bir iki gazete adı, ancak kadar! Ama şu gazetelerden hangisini görüyorsunuz:

Bizim Anadolu, Haber, Millet, Sabah, Yeni Asya, Yeni Devir, Zaman, Yenigün, Tünaydın, Bayrak, Ekspres, Güneş, Hergün, Hürses, Millî Gazete, Özgür, Türkiye, Son Saat... Birkacının belki adını duydunuz, çoğunu aranızda bulamazsınız. Ankara'da çıkan, Adalet, Ekspres, Başkent, Bugün, Devrim, Flaş, Gündem, Günlük Olay, Hür Anadolu, Hürses, Menleket, Savaş, Tasvir, Yenigün, Yeni Halkçı, Yeni Tanın, Yeni Ulus, Yeni Yol, Zafer vb. gibi gazeteler için de aynı şey söylenebilir. Bu gazeteleri kim satar, kim okur. Türk düşünce, sanat, kültür, siyasal yaşamına en küçük bir katkıları var mıdır? Pek çoğu tutucu, sağcı bir politika izler. Belirli bir düşünce düzeyinin çok aşağısındadırlar. Tek amaç, devlet sırtından zengin olmaktır.

Şimdi de birkaç örnekle adı geçen kimi gazetelerin Basın İlan Kurumu aracılığıyla devletten 1977 yılında kaç para aldıklarını yazayım. «Güneş» adlı bir gazete 3 milyon lira almış. «Yeni Asya» 2 buçuk milyon lira, «Orta Doğu» üç milyon. Ötekiler de bunlar gibi 2-3 milyon...

Oysa resmi ilan alabilmek için koşullar var. İstanbul gazetelerinin en az beş bin satması, Ankara gazetelerinin üç bin... Adını saydığım bu gazetelerin acaba hangisi beş bin okura sahiptir? Acıkca söylemeli, bir ikisi dışında, hicbiri... Ama devletten para alıyorlar, ucuz kağıt alıyorlar... Bütün bu paralar işbilen bir kaç «patron»un cebine giriyor. Sonra da bu tatlı çıkar kapıları kapatılmak istendi mi; resmi ilan denen para dağıtma mekanizmasına yeni bir biçim bir adaletili görünüş veril-meye kalkışıldı mı; bu okursuz gazeteler çiğlikler atıyor-lar. Basın özgürlüğü önleniyor, hükümet fikre baskı yapıyor; gazetelere siyasal görüşlerine göre ayırım yapıyor. diyor... Oysa Basın İlan Kurumu'nun ilkeleri açık, belirli koşullara uymayan, belirli satış yapmayan, «gazete olmak» niteliğini taşımayan kağıt parçalarına devletten yardım yapılmaz, para verilmez, indirimli kağıt sağlanmaz, işu bu denli açık...

TDV İSAM
Kütüphanesi Arşivi
No 2E. 2658

Yurdun dim...
leştire
in IMF
len koşu
uygulama
günlaşma
rinin ve
manin d
tartışılma
Gerçek
miş ülke
nerdigi
güc uyg
oldukları,
tarafında
tenilen e
ri olduğu
çeklerin
cetelerine
lanabilir
yanış o
kılması o
acısından

Diş Bo Ve Çöz

Günlümü
kalkınmay
az geliş
olan dış
ürettikleri
leri ile c
ödeyemez
AGÜ'ler
mak, üret
luna gitt
sağduyumu
nu için
başka bir

Ancak
zümber bi
ters düşe
tükettiler
düşmüş o
retmedikle
ni arttırm
kısmayı d
ülkenin e
sokmak d
rini uygu
cu ülkeni
borç yükü
olabilir.

IMF Ö

IMF'nin
lemeleri:
liberasyon
mayeye
zatenlebi
silması v
(arzinin)
ror önler
günlük y
rürken, H
alimların
sine yol c
Artan

M

hisseyi
yolunu
ları p
na er
% 25
ruchc
cerce
tir.
yenidi
9.31E
hesab
nüsh
biokc
hisseyi

«Yağmaya Son,, ve Tepkileri OKTAY AKBAL

Evet Hayır

«Yağmaya Son» başlıklı yazım «naylon» adı verilen «basın»da geniş tepkiler uyandırdı. Terbiye dışı satış-malarla soldırıya geçenler de var. Böylece TGS'nin, Turizm ve Tanıtma Bakanlığının, doğruluktan, eşitlikten yana herkesin haklılığı bir kez daha ortaya çıktı. Devletten her yıl iki üç milyon lira almak, ucuz kağıt sağlamak bol para kazanmak hevesleri kendileri için tehlike çanlarının kaldığını duyunca şaşkınlıkla karacal-malara giriştiler. Bölgelelerine verilecek bir yanıtım yok. Nasıl olsa bu «gazeteleri» okuyan da olmadığı için yaz-dıkları saldırı yazılarını kendilerinden başka bilen, du-yan yoktur!

O yazımda şöyle demiştim: «Oysa resmi ilan alabil-mek için koşullar var. İstanbul'da çıkan gazetelerin en az beş bin satması, Ankara gazetelerinin ise üç bin. Adı-nı saydığım bu gazetelerin acaba hangisi bu beş, ya da üç bin okura sahiptir. Acıkca söylemeli bir ikisi dışında hicbiri. Ama devletten para alıyorlar, ucuz kağıt alıyor-lar. Bütün bu paralar işbilen birkaç patronun cebine gi-riyor. Sonra da bu tatlı çıkar kapıları kapatılmak istendi mi, resmi ilan denen para dağıtma mekanizmasına yeni bir biçim, adaletili bir görünüş verilmeye kalkışıldı mı, bu okursuz gazeteler çiğlikler atıyorlar... Basın İlan Ku-rumunun ilkeleri açık, belirli koşullara uymayan, belirli satış yapmayan «gazete olmak» niteliğini taşımayan ka-ğıt parçalarına devletten yardım yapılmaz, para veril-mez, indirimli kağıt sağlanmaz, iş, bu denli açık.»

Evet, bu denli açık yazmışım. Hicbir gazeteyle, hicbir patronu, ya da gazeteci arkadaşımı karşılamak isteme-den. Belirli kurallar var, ona uymayana para verilmez, verilmemeli demişim. Bunda bir yanlışlık var mı? Hayır, biz ille de devletin sırtından geçineceğiz, ille de acıktan para alacağız, ille de naylon gazeteleri çıkıncı bu vur-gunu sürdüreceğiz diyenler önce kendi durumlarını gö-rümler, sonra ileri - geri konuşsunlar...

Bu arada gerçekleri açıklamaktan çekinmeyen gaz-eteler de var. «Yağmaya Son» adı yazımda İstanbul ve Ankara'da çıkan birçok gazetenin adlarını sıralamışım. Bunların pek çoğunun adını ilk kez duyuyorum, diyen okurlarım çıktı. Ben bile bilmiyordum çoğunu, bir kez gö-rmemişim. «Tünaydın» gazetesinin adı da bunlar arasın daydı. Bu gazetenin sahibinden noterlikçe aldığımız bir açıklamada kendilerine «tevacüz» ettiğim savı var. «So-rumsuzca bir yazı yazdığım» gibi yanlış görüşler ileri su-ruyorlar. Gerçekleri yazmak tevacüz müdür, sorumsuz-luk müdür, bunu okurlara bırakıyorum.

«Tünaydın» sahibi «bilmemiz gereken birkaç nok-tayı açıklanmış istiyor. Dileği üzerine bu açıklamadan bir-köce parayı buraya almak istiyorum: «Tünaydın, mes-laki bir gazetedir. Bayilerde satılmaz, satış için vitrinlere asılmış olarak bulunmaz. Çünkü abone olanlara posta ile gönderilir. İşadamlarına, ticaret ve sanayi sektörüne, üretici çevrelere hitap eden bir gazetedir. Basın İlan Ku-rumunun en az bir abonesi olmakla yükümlü kıldığı bir gazetedir. Ve 15 subat itibarıyla bedeli peşin almış bin yüz on sekiz abonesi vardır... Yani Tünaydın nay-lon okur ve naylon satış açısından dolandırıcı değildir. Yasaların gereğini yerine getirir. Bunu kantılmak için size abonelerimizin adreslerini gonderebiliriz veya siz bunu Basın İlan Kurumundan rahatca temin edebilirsiniz... Tünaydın gazetesi TGS ile 1975 yılında toplu iş sözleşmesi yapmıştır. Çalışanların hepsi TGS üyesidir... Kadrosu, naylon, yani sahte değildir. Filan çalışılır ve ücretlerini ve ikramiye ile diğer yön ödemelerini en geç ayın birinci günü peşin alırlar... Tünaydın'ın bir meslek gazetesi olduğu için özellikle çeşitli dal üzerinde çalış-an müteahhiller, işadamları, ithalatçı, ihracatçı, üretici tarafından alınır. Hem de bir yıllığı peşin ödenerek... Kı-sacası bu gazete belli bir kesime hitab eder.»

«Yağmaya Son» başlıklı yazımda «Tünaydın»ın da adı geçiyordu. Basın İlan Kurumundan yılda iki üç mil-yon lira alan, adı kamuoyunca hiç mi hiç bilinmeyen bir sürü «gazete» arasında, hepsi bu. Ne tevacüz var, ne sahtekâr, yalancı diye bir kara cıvalma. Basın İlan Ku-rumunun yıllık raporundan alarak yazdık o adları ve sa-yıları...

Yine de «Tünaydın» sahibinin ilgisine teşekkür eder-im. «Gelin görün inceleyin» diyor, en küçük bir kuşku-ya karşı direnc gösteriyor. Bu dürüstce bir davranıştır. Ne var ki o yazıda adı geçen gazetelerin büyük çoğun-luğu susmayı seçti. Kimi de karacalma, yalan ve terbi-yesizce sözlerle saldırıya başvurdu. «Tünaydın»ın «bin» satışla yetinen bir «meslek» gazetesi olduğu savını ter-si saptanmışca kadar doğru saymak zorundayız. Basın İlan Kurumunun yeni yöneticilerinin «naylon basını» ger-çekci, yansız ve yasal yollardan sıkı bir inceleme, bir soruşturmayla geçmesi artık kaçınılmaz olmuştur. Kuru-nun yanında yas da yanıyor çünkü... Karanlık yanları lylca aydınlatmak gerek. Bu acıdan «Tünaydın»ın gön-derdiği açıklama —öteki «gazetelere» de bir örnek ol-ması bakımından— yererli olmuştur.

TDV İSAM
Kütüphanesi Arşivi
No 2E. 2658

iki
ma
te,
dec
ren
zat
var
mi
ile
bü
yıld
var
bir
bü
oh
ye
mi
bo
lon
da
mi
mi
bu
lan
ön
ce
ha
sor
tıy
1
de
gu
itti
ler
ye
du
tiy
ra
on
19
öz
tri
ri
ra
de
la
fa
mi
di
de
ra
Mi
de
te
lif
li
li
B
E
E
Y
n
r
Ö
Y
p
s
li
E
n
b
Y
it
ti
p
Ne
var
ki
o
yazıda
adı
geçen
gazetelerin
büyük
çoğun-luğu
susmayı
seçti.
Kimi
de
karacalma,
yalan
ve
terbi-yesizce
sözlerle
saldırıya
başvurdu.
«Tünaydın»ın
«bin»
satışla
yetinen
bir
«meslek»
gazetesi
olduğu
savını
tersi
saptanmışca
kadar
doğru
saymak
zorundayız.
Basın
İlan
Kurumu-nun
yeni
yöneticilerin
«naylon
basını»
ger-çekci,
yansız
ve
yasal
yollardan
sıkı
bir
inceleme,
bir
soruştur-maya
geçmesi
ortık
kaçınılmaz
olmuştur.
Kuru-nun
yanında
yas
da
yanıyor
çünkü...
Karanlık
yanları
lylca
aydınlat-mak
gerek.
Bu
acıdan
«Tünaydın»ın
gön-derdiği
açıklama
—öteki
«gazetelere»
de
bir
örnek
ol-ması
bakımın-dan—
yererli
olmuştur.

